

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőndő a béke emberé”

XIV. (LXIV.) ÉVF. 20. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1970. OKTÓBER 15.

Az Ökumenikus Tanács ünnepi nagygyűlése

Amint arról már hírt adtunk, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa szeptember 27-én, vasárnap a budapesti Deák téri evangélikus templomban az 1970-es jubileumi esztendő, Magyarország felszabadulásának 25. évfordulója alkalmából ünnepi nagygyűlést tartott.

A gyűlésen megjelent Prantner József államtitkár, az Állami Egyházügyi Hivatal elnöke, Grnák Károly főosztályvezető és dr. Pozsonyi László főelőadó kíséretében. Jelen voltak azok a külföldi egyházi személyiségek, akiket az Ökumenikus Tanács a jubileumi ülésekre több mint tíz európai, ázsiai és afrikai országból meghívott, valamint többen azok közül, akik a KBK különböző bizottsági üléseire érkeztek hazánkba.

A Szabadegyházak Tanácsa részéről Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke, Laczkovszki János, a Baptista Egyház elnöke, Hecker Ádám, a Metodista Egyház szuperintendense és Nagy József, a Baptista Egyház alnöke vettek részt az ülésen.

D. Káldy Zoltán evangélikus püspök, az Ökumenikus Tanács alelnöke végezte az igehirdetői szolgálatot a Zsolt 50:23 alapján. Többek között rámutatott arra, hogy „az Ökumenikus Tanács elindulása, fennállása és szolgálata összefügg hazánk felszabadulásával... A felszabadulás után a pro-

testáns egyházak egymásra találva, a szolgálatban való részesedést látták feladatuknak”.

Az igehirdetés után D. Káldy Zoltán, mint az ünnepség házigazdája, üdvözölte a megjelent kül- és belföldi vendégeket, a nagy számban jelen levő budapesti espereseket, lelkipásztorokat és gyülekezeti tagokat.

Ezt követően dr. Bartha Tibor református püspök, a Zsinat és az Ökumenikus Tanács elnöke mondott ünnepi beszédet. Ebből — ismertetésünk után — részleteket közlünk: „Együtt a hálaadásban” címmel.

Dr. Pálffy Miklós, az Ökumenikus Tanács főtitkára ismertette a jelenlévők előtt azokat az üdvözlő leveleket és táviratokat, amelyeket a Nagygyűléshez a meghívott, de a részvételben akadályozott külföldi egyházi személyiségek intéztek.

A jelenlévő külföldi vendégek közül többen köszöntötték a nagygyűlést, így: Dr. H. Hellstern (Svájc), Osei lelkész (Ghana), C. Örönmung lelkész (NDK).

Végül Laczkovszki János, a Baptista egyház elnöke imádkozott és kérte Isten áldását. A nagygyűlés — amelynek felemelő légkörét a Lutheránia Énekkar, valamint a baptista és adventista énekkar közös szolgálata tette ünnepélyesebbé — a himnusz elének-lésével ért véget.

Együtt a hálaadásban

Mai ünnepszünknek két jellegzetes vonását szeretném előjáróban hangsúlyozni. Ez az ünnepség a magyar Ökumené egyházainak testvéri közösségét, egységét fejezi ki, hiszen a mögöttünk álló egyezkedés század során egyházaink olyan közel jutottak egymáshoz, mint történelmünk során még soha. A hazánk új életéért való hálaadás imádsága szívünkben egybefonódik az egyházaink megmaradásáért, sőt újjáépítéséért hálát adó imádsággal. Elmondhatatlanul drága ajándéknak tartjuk, hogy ez az újulás során Isten Lelke egymás iránti szeretetre, megbecsülésre és együttműködésre nevelte a tag egyházakat. Egyházaink ökumenikus testvérisége szép példája a saját hitvalláshoz való hűségnek s a testvéregyházak irányában megmutatkozó nyitottságnak. Megtapasztaltuk, hogy az egységre, ökumenicitásra törekvés és a saját hagyományok megbecsülése nem állnak ellentétben egymással. Nem a hitvallásbeli különbözőségek egyeztetése az ökumené egyházainak alapproblémája, hanem Krisztus mélyebb megértése és engedelmesebb követése. Viszont a megújulás útján egyetlen egyház sem nélkülözheti hitvallásának útmutatásait, hagyományainak értékeit. A saját igemegértésükben elmélyült és megújuló egyházak válnak egyre alkalmasabbá az ökumenikus együttműködésre. A mi egyházaink körében ilyen elmélyülés és együttműködés alakította ki azt a testvéri közösséget, amely igényli, hogy a mögöttünk levő 25 esztendő történetére, egyházaink közös történetére visszatekintve együtt is adjunk hálát Isten előtt és együtt is értékeljük a megtett utat.

Másik sajátossága ünnepszünknek gyűlésünk ökumenikus jellege. Köszönjük külföldről érkezett vendégeinknek, a testvéregyházak képviselőinek, a KBK hűséges munkatársainak, hogy ez ünnepi alkalmon körünkben megjelentek és jelenlétükkel ünnepszünk ökumenikus dimenzióit érzékeltetik. Egyházainknak a mögöttünk levő negyedszázados története szorosan összefügg a világ minden egyházának az életével és a szó legmélyebb értelmében az ökumene, az egész lakott föld sorsával, jövődjével. Azok a kérdések ugyanis,

amelyekkel egyházaink e két és fél évtized során szembesültek, amelyekre a feleletet egymást támogatva keresték, Isten Igéjében és Isten Lelkétől segítve, meggyőződésünk szerint minden egyházat foglalkoztató kérdések.

Miután Isten együtt és egymás segítségével által vezetett minket a lelki gazdagodás és újulás útján, illik és szükséges, hogy együtt is elmondjuk: hálát adunk Istennek azért, hogy népünk társadalmi rendjének nagy átalakulása korában Krisztus útmutatásainak engedhettünk, a nép közös érdekét és hitelveink parancsát szem előtt tartva, egyértelműen állhattunk a hazánkban végbement forradalmi, társadalmi átalakulás mellé.

Amikor egyházaink hazánkban a társadalmi igazság ügye mellé állottak, ezzel állást foglaltak abban a világ-méretű küzdelemben is, amely századunkban az osztályellenesség, a kolonializmus és a kiváltságos népek hatalmi törekvései által elnyomott és szenvedő emberiség felszabadulásáért folyik.

A keresztyén egyházak, ha Uruk iránt nem akarnak engedetlenek lenni, nem kerülhetnek szembe a társadalmi igazságosság ügyével. Ilyen helyzetben lehetetlen nem hallani a prófétai szót, amelyet Isten Igéje tolmácsol, és amely szó az ember ügyében állásfoglalásra, szolgálat végzésére, feladatvállalásra hívja Krisztus gyermekeit. Bűnbánatra és megtérésre szólít fel a prófétai hívás minden keresztyént, minden egyházat, hogy Krisztus útmutatásának engedve foglaljon állást a kenyér, a társadalmi igazságosság és a megbékélés ügyében. Meggyőződésünk szerint a keresztyének bűnbánata és megtérése az emberszeretet ügyében súlyosan összefügg az emberiség jövőjének, sorsának alakulásával a földön. Ökumenikus Tanácsunk tag egyházai és prófétai hívás meghallásával, iránta való engedelmességükkel járulhatnak hozzá elsőrendű és hitre méltóan az Ökumené egyházainak útkereséséhez, a prófétai üzenet meghirdetéséhez és elfogadásához.

Leborulva Isten előtt

Jelenések 7:11–12

Minden ember élete, életműve előbb-utóbb mérlegre kerül: erkölcsileg, méltatással vagy pénzösszegben kifejezve; Isten által a hitélet és imádságaink is. Nemcsak a mi lelkünkben fakadhat a hála és hódolat imádsága, imádság a mennyiek foglalkozása is. Mi, ha imádkozunk is, a költő szerint: „Csak dadogás, mit Rólad mondok el...”; de a mennyiek soha meg nem szűnő imádságot mondanak. Imádkozni nemcsak tanított Jézus Krisztus, hanem tette és teszi a világ végeztéig.

Az imádságról lehet mondani szépeket, de kevés, ha valaki azt mondogatja: „Uram, Uram!” Ezért még nem jut a mennyek országába. A hit tapasztalata szerint az imádság: „A lélek mennybemenetele” — „A lélek lélegzetvétele” — „Mennyei utazás” — „A lélek szárnya” — „Híd a földről az égig” — „Kapocs. Összeköt Istennek és az emberekkel” — „A szent élet földi programjának megszervezése”: „Imádkozzál és dolgozzál” — „A szent élet kötelező kötelessége”: „Úgy dolgozzunk, mintha örökké élünk, úgy imádkozzunk, mintha azonnal meghalánk” — „A lélek beszélgetése Istennek” — „Az ima megelőzi a kegyelmet”.

Az említett vallomások átélt valóságokban gyökereznek. Ezek jelentősége nem a jelég tudásában, hanem átélésében van.

Az imádkozó élet drága élményeket halmaz fel. Azért van kevés eredmény munkánknak, mert kevés a zárt ajtó mögött épített titkos oltár. Aki csak a gyülekezetben imádkozik, hasonló a művirághoz: látszik, de nincs illata. Ez pedig igen lényeges; bizonyítja Kain és Ábel áldozatának isteni felmérése. Az Úr a csöndes kamrában szeretne velünk beszélgetni. Titkos kamrája lehet egy gyülekezetnek is (ApCs 1:13–14; 4:31). Körülöttünk és bennünk is kell történnie valaminek. A hívőt a bűntudatra ébredés, a hála és tapasztalat tanították meg imádkozni. Az alkalom megtalálható mind a jó, mind a rossz körülményben. Egy orosz közmondás szerint: „Ha tengerre mégy, imádkozz egyszer. Ha háborúba, kétszer. Ha házasság, háromszor.” Nekünk minden körülményben az utolsó kell vallani és gyakorolni. Az átélés bizonyossága, hogy az imát meghallgató Isten közelében alázatra kényszerül az ember. Amikor Luther Márton Lipcsében először hirdetett tiszta igét, a nép leborulva adott hálát Istennek az új tartalmat hordozó evangéliumért. Ezek figyelembevételével vádló lehet, ha csak énekeljük:

„Mi is azért térdet hajtunk...” Minden imádságot csak az imádkozó hite tehet hitelessé. Példa erre a kanaánita asszony erős hite (Mt 15:28). Az ima a szív ügye, nem az ajaké. A nyelvünk csak eszköz érzelmeinknek, gondolatainknak a kifejezésére. Hiába való az az imádság, amely nem a szívben, hanem az ajkakon, esetleg az imádságos könyvben gyökerezik. Az imádságban — Müller György szerint — három nagyon fontos szempontot kell mindig szem előtt tartani: „Amíg imádkozunk, mindig Isten dicsőségét keressük.” „Kéréseinket Jézus nevében terjesszük elő.” „Higgyük el, hogy kéréseinket Isten meghallgatja.”

Eredményes és győzelmes imádságok nem könnyen és nem a lélek szenvedése vagy túláradó öröme mellőzésével születnek, éppúgy, mint ahogy a drágagyöngyöt is a kagyló szenvedése termeli ki. Kérdés: vannak-e harcok imaóráink? Jákóbnak volt Peniél-nél, Illésnek Kármelen, Jézus Krisztusnak a Gecsemánében. Stewart azt mondotta: „Sok időt pazarolatsz még prédikálással is — de sohasem pazarolsz időt, ha imádkozol.”

Imádságaink meg is hiúsulhatnak. Hiábavaló igyekezet szokásból imádkozni. Az imádkozás, csak lélekben és igazságban mondva lehet felemelő. Az embereket csak beszélni taníthatják meg. Imádkozni csak a Szentlélek Isten taníthat meg. Az imádkozó embernek két nagy esélyre kell gondolnia mindig: vagy az imádság öli meg a bűnt, vagy a bűn az imádságot. A hívó ember élete és imádsága közé mindig egyenlőségi jel kívánczik, az imádság ugyanis a kegyesség misztikus megnyilatkozása mellett is Isten megcsúfolása, ha nem úgy élek, mint ahogy imádkozom, vagy nem merek úgy imádkozni, mint ahogy élek. A győzelmesen imádkozó élet igényli, hogy az élő vizek folyamából táplálkozhasson. Legyen mindig nagyon közel a Jákób kútja. Modersohn Ernő minden szolgálata előtt imaközösségben volt. Mindig egyért imádkozott: „Új olajat a szentélyből!” Az imádság a hit és jócselekedetek által lehet minőségivé. Egy cél lehet: kedvessé lenni Isten előtt, hasznossá az emberek között.

Kedves Lélek! Sohase várj kényszerhelyzetre, hogy azok tanítsanak meg imádkozni. Az ilyen imádság a pusztuló, kétségbeesett emberek jajgatása. Imádságunk fakadjon mindig hálából, igazi élni akarásból.

Rácz István

A Baptista Világszövetség vezetősége

Előző számunkban már közöltünk egyes részleteket a tokiói világkongresszuson történt választásokról. Hogy együtt lássuk azoknak a testvéreknek a nevét, akik 1970–75. között a Baptista Világszövetség vezetését képezik, ismertetjük a választások során elfogadott vezetőtestület névsorát. Elnök: V. Carney Hargroves, a Germantown-i (Philadelphia, USA) gyülekezet lelkipásztora

Alelnökök:
J. T. Ayorinde (Nigeria)
L. Venchael Booth (USA)
Daniel I. K. Cheung (Hong-Kong)
Isamu Chiba (Japán)
Owen Cooper (USA)
Miss Alma Hunt (USA)
Laczkovszki János (Magyarország)
Rubens Lopez (Brazília)
Austin E. Masa (Fülöp-szigetek)
T. B. McDormand (Kanada)
B. R. Moses (India)
Rudolf Thaut (NSZK)

Főtitkár:
Robert Denny (Washington)
Főtitkárhelyettes:
Ronald Goulding (London)
Pénztárosok:
Carl W. Tiller (Washington)
M. G. Polson (London)
A segélyosztály vezetője:
Frank H. Woyhe (Washington)
A sajtóosztály vezetője:
E. Bryant (Washington)
Az elnökség tagjai közé tartoznak — mint állandó tagok — a volt világszövetségi elnökök:
Theodora F. Adams (USA)
Joao F. Loren (Brazília)
William R. Tolbert (Liberia)
A felsoroltak hivatalból tagjai a Baptista Világszövetség legfőbb kormányzó testületének, a Végrehajtóbizottságnak, amely évenként különböző helyeken tartja munkautalásait, és határoz a világszövetség munkája során felmerülő kérdésekben.

Egymást támogatva

Dr. Bartha Tibor felszólalása
a Hazafias Népfront ülésén

Országszerte folyik az eszmecsere a X. Pártkongresszus irányelveiről. Népünk, társadalmunk minden rétege kifejezi véleményét, javaslatokat, észrevételeket tesz. A Hazafias Népfront Országos Tanácsa szeptember 24-én tartott ülésén alapos vitákban elemezte, értékelte a magyar társadalmi élet e nagyjelentőségű eseményének előkészítését szolgáló gondolatokat. A tanácskozáson részt vett dr. Bartha Tibor püspök, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöke. Hozzászólásában hangsúlyozta, hogy „a hívő keresztyének a szocializmust építő magyar társadalom vezetősége iránt bizalommal vannak és e bizalom a legbeszédesebb bizonyítéka a szocialista nemzeti egység tényének, a magyar társadalom egységének”. Rámutatott arra, hogy a nemzeti összefogás háttere a szocialista társadalom, amely az

ember valóságos kérdését állította előtérbe és igazi érdekeit képviseli. „Ez a társadalom összhangba tudta hozni a legkülönbözőbb felfogású és világnézetű emberek érdekeit.” Utalt arra is, hogy a nemzeti összefogásnak további alapja az elvi tisztázottság: „A magyar társadalomban megvalósult nemzeti összefogás erkölcsi értékét és valóságos erejét fokozza az a tény, hogy az ideológiai különbözőségeket senki sem óhajtja elkendőzni.” A közös érdek mellett az együttműködésre kötelezi az egyházakat hitelvi meggyőződésük is: „A közösség iránti felelősségérzet, a munkaerő kölcsönös színvonalának emelése olyan célkitűzések, amelyekhez a keresztyén egyházak hitüknek engedve járulnak hozzá.” Szólt az egyházak nemzetközi tevékenységéről és békemunkájáról is. A magyar egyházak a nemzetközi egyházi élet fórumain minden fölülkelhető erővel arra törekednek, hogy a társadalmi igazságosság és a béke erősítő támogató egyházak segítségét nyújtsanak a világméretű problémák megoldásához — mondotta felszólalásában dr. Bartha Tibor püspök.

Gyümölcsérlelő ős

Nagy csend van a szobában. Minden hallgat, csak egy óra ketyegése figyelmeztet az idő haladására. A jelenből múlt, és a jövőből nyomban jelen lesz.

— Fut az idő, A nap leáldozik... figyelmeztet az ének.

Az ablakhoz lépek. Szinte hív, csalogat még a fénysugár. Pajkosan játszanak a napsugarak a kert virágain, az ablak üvegén és az arcomon. Milyen kellemes idő, s e kép is elragadóan szép, amit látok.

Egy hűvös szellő érzékelhetetlenné teszi a nap szelid sugarát. A legszerényebb fűszál és a méltóságáteljes fenyő egyaránt meghajlik a szellő fuvallatán. Amíg leveleik, lombjaik alázatosan susognak, szinte magyarázatot tartanak nekem.

Megszólal a büszke hársfa, a megszedett almafa, a borostyán. Az ősztől és az elmúlásról beszélnek. Nincs kímélet, céltalan az ellenállás a természet rendjével szemben. Lejárt a virágzás ideje, elmúlt a termés-időszaka: ezt hirdeti a sárguló diófa levele, miközben a lepótyvánó termés koppanása hallatszik. Felelemem tekintetem, s körülhordozom a kertben. Megkeresek minden ismerős fát, bokrot, virágot. Mosolyogva köszöntöm

őket. E néma találkozásban dicséret és részvétel van. Számom a százszorszépet: halványulni színe, múló bársonyát, megszűnő illatát. Nem volt a munka hiábavaló. Keresem a körtefát is, ott állt a sarokban, de most nincs sehol. Egy fiatal fűz hajladozik a helyén. Nézem, nézem az új hajtást, s lassan elmosódik szemem előtt a gyümölcsös tarka arculata.

A kert ura, az időnek és a világ-mindenségnek Istene azt mondja nekem:

— Elindultam gyümölcsöt keresni ebbe a kertbe. Eljöttem az egyes fák érésének idejére. Találtam cseresznyét, barackot, és most a körte érése idején csak levelet találtam. Kívágtam a fát.

Csend volt. Némán tanított a látomás. Egyszer felém is fordul az életnek ura. A borús, szürke őszben, utolsó üzenetet küld a napsugár. Fátyolos szememmel meglátom őt, aki érlelte a gyümölcsöket, gondozta a kertet, aki ura az évszakoknak és ennek a csodálatosan szép kertnek: a világnak. Vajon talál-e életben gyümölcsöket?

A figyelmeztető gondolatok nyomán máris bocsánatért esedezem. Uram, adj erőt és elég időt ahhoz, hogy fanyar, színtelen és íztelen termésemet megérlelhessem!

Simola Ilona

Énekkari szolgálat

Javasolt karénekek a Bibliaolvasó Vezérfonal szerinti vasárnapi textusokhoz

Rövidítések:

Evangeliumi Vegyeskarok VK—
Evangeliumi Karénekek K—

November 8.

Órizzétek meg a hitet!

K 143, 185; VK 218, 322, 334, 389.

Prófétai üzenet a hátlen papok ellen

K 76, 160, 258, 301; VK 290, 306.

November 15.

A tévtanítók teleplezése

K 301, 307; VK 290.

Az ÚR érkezése

K 67, 163, 166;

VK 162, 168, 341, 344.

November 22.

Épüljétek hitetekben!

K 136, 254;

VK 218, 318, 322.

Visszaélés a templomi ajándékokkal

K 242, 308;

VK 289, 290, 292, 306, 319, 342.

November 29.

Váratlanul elkéri lelkedet

K 163, 313;

VK 126, 218, 340, 342.

Adventi vigasztalás

K 208, 216, 294, 315;

VK 3, 4, 10, 18, 24, 212, 254.

December 6.

Többféleképpen szól az ÚR

K 74, 90, 166, 331;

VK 273, 281, 284, 297.

Prófétát támaszt az Úr

K 208, 236, 265;

VK 2, 5, 26, 50, 327.

December 13.

Imé eljön az Úrnak napja

K 143, 166;

VK 8, 18, 341, 412.

Munkálkodva várjátok az Urat!

K 77, 221, 296;

VK 326, 327, 330, 340.

December 20.

„Nem ismert népet hívsz elő”

K 229, 250;

VK 215, 247.

A tíz nyoszolyólány példázata

K 84, 242;

VK 341, 344, 345, 349.

December 27.

Buzdítás az igazságban való megmaradásra

K 143, 147, 242;

VK 128, 132, 218, 331.

Öregek, ifjak és szolgák intése

K 136, 254, 262;

VK 272, 273.

Zeneügyi Bizottság

Adalékok a vasárnapi igéhez

(Október 18., 1 Királyok 13:1—10)

Memphisben elnézte Isten az Ápisz-kultuszt. Jeroboám azonban más elbírálás alá esik, mint a sötétségben élő pogányok. Amit tehetnek büntetlenül a tudatlanságban élők, azt nem teheti a már választott nép, mégkevésbé Isten fölkeztje. Béthel (BÉT ÉL) neve is tiltakozik a pogánykultusz ellen. Az „Isten háza”-ban aranybikának áldozni, ez vakmerő lázadás.

Az új ünnepet és áldozást Jeroboám eszelte ki (12:33). Ő akar lenni az első áldozó. Isten köve — mint derült égből a villámcsapás — érkezik meg. A király épp a tömjént gyújtáná, amikor a „szent” szertartást megzavarja egy „szentségtörő” judeai. Első percben talán örültek vélték, de hamar kiderült, hogy igazat szól, s hogy JAHVE követte. A király kinyújtott karja kívülten meredt a profétára, a hamu pergett a repedt oltárról. Az ÚR nem nézte szótlanul Jeroboám istentelenségét.

Ekkor még lett volna lehetőség a megtérésre. Úgy tűnik, Jeroboám magába szállt. Talán újat kezd? Nem. 1 Kir 13:33 szerint „ezek után sem tért meg Jeroboám az ő gonosz útjáról, hanem ismét papokat rendelt...” E vers további része arra utal („aki akarja vala, azt szentelje fel...” Károli), hogy pénzért bárki papi hivatalhoz juthatott (JÓMALLÉ ET JÁDÓ = megtöltötte kezét). Isten büntetése nem kerül el. Még életében meghal fia ABIJÁ, és nincs jobb kilátása egyetlen utódának sem (vö. 1 Kir 14:1—19.).

A judeai proféta sorsa is tanulságos. Lehet valaki évtizedekig hűséges hívő, ha egyszer engedi magát rászédni, az az egy eset is végzetes lehet. A profétát engedelmessége miatt oroszlán öli meg (vö. 1 Kir 13:11—31).

Jeroboám élete világtalan mutatja, hogy aki magát fölmagasztalja, azt Isten megalázza —, ha nem is mindig ilyen látványosan.

Legyünk istenfélő, engedelmes gyermekek!

(Október 25., 46. Zsoltár)

A héber szövegben a 12 versből álló zsoltár arányosan oszlik 3 részre (versszakra). Egy-egy „versszak”-hoz négy biblia-vers (verssor) tartozik. Mondani-való szempontjából is megfigyelhető a hármasság, hisz az ének négysoronként hoz újabb gondolatokat.

A Károli szövegben olvasható „halamóthra” (ALÁMÓT) sok gondot okozott már a fordítóknak. Előfordulnak a legkülönbözőbb változatok az egyes fordításokban. Egyesek „elámi” dalamra gondolnak, mások 1 Kron 15:20-ra hivatkozva (itt: ALÁMÓT = „leány-módra” ti. énekelni) állítják, hogy szopránosoknak készült a zsoltár dallama.

A 2. versben szereplő „oltalom” (MAHASZEH) szó szerint menedék, menedékhely, „mencsvár”.

A „bizonyos segítség” (nagyon biztos) már értelmező fordítás. Isten (ELO-HIM) közel van hozzánk (MÁCO), ezért segít biztosan. Egyik-másik neves fordító szerint: „nagyon közel”, „biztosan jelenlevő” segítség (pl.: O. E. Phillips, vagy Rev. Stand. Vers. stb.).

A „nyomorúság” szinte mindig pontatlan fordítás a Szentírásban. (A héber BOCARÓT = szorongatásban, a görög TLIPSZISZ = szorongatás, Ódin = vajadás. A Károli szöveg többnyire „nyomorúság”-ot mond e szavak megfelelőjeként.) Helyette legtöbbször a szorongatás a jó szó. A kettő között alapvető különbség van. A nyomorúság jóval általánosabb, és okai is nagyon változatosak lehetnek. A szorongatás jóval konkrétabb. Nem egy állandósult állapotot jelöl, hanem egy folyamatos „nyomás” eredményét. (Erre utalnak a magyarban pl. a „szorult helyzet”, „szorul a hurok” stb. kiszólások.) Isten az ilyen szorult helyzetben is közel van.

A 3—4. vers az akkori világképnek megfelelően ír le egy borzalmas természeti katasztrófát. A hegyek a tenger „szívében” meginognak (BÖLÉB JAMMIN). Nem azt mondja a szöveg, hogy beomlanak a hegyek a tengerbe. Az akkori ember ugyanis minden földtani változást azzal magyarázott, hogy a lapos földkorongot tartó hegyoszlopok — amelyek a tenger „szívében” (= a földkorong alatti őstenger) vannak — megrázkódtak.

Ilyen körülmények között (szorultságban) sem kell félnünk, mert Isten a mi várunk. Ő a Seregek URa.

Csendesedjünk el, és ismerjük el a mi URunknak is!

Dobner Béla

ifjú Almási Mihály

Zúgolódó emberek

„És zúgolódtak a farizeusok és írástudók, hogy ez a bűnösökkel társalog és velük együtt eszik”

Lukács 15:2

Jézus Krisztus megváltó szeretetének kényszere alatt jelent meg az „időnek teljességében”, „a bűn testének hasonlatosságában” a földön. Az emberi testtel, amelyben megjelent, magára vette bűnre kísérhetőségünk minden nyomorúságát. „Mindenkiben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” (Zsid 4:15). Valóságos emberi életet élt. Elfáradt, megzomjazott (Jn 4:6—7), megéhezett (Lk 4:2), de mindezekből eredő kísértéseken győzött. Ezzel megmutatta, hogy van lehetősége az embernek úrrá lennie rossza-ra vívó hajlamain és diadalt vennie a bűnre csábító kísértéseken. — Nekünk, hívő embereknek, úgy kell Jézusra néznünk, mint aki mindenben példaként áll előttünk. Földi életének napjaiban magatartása, emberek közötti forgolódása mindenkori útmutatás elsősorban az ő szolgáinak, de minden hívő embernek is.

Az idézett ige, Jézus életének egy epizódját eleveníti meg. Nem kell megerőltetnünk képzeletünket, hogy lássuk a farizeusok megjegyzése nyomán kialakult képet. — Görgösek és botrányoktól elválogott arcú itélkezők a farizeusok. Tanakodnak és elmarasztaló ítéletet mondanak Jézusra, mert az akkori idők szokása szerint letelepedett enni, de az akkori szokások ellenére bűnösökkel beszélt és velük együtt evett. Ezt nem tudták szó nélkül hagyni. Ezek az emberek korlátoltságuk miatt nem jöttek rá, hogy az Úr Jézus küldetésének lényege a szeretet. Az Úr tudta, hogy az asztal bizalmas légköre, az együttlét meghittsége elhozhatja a bűnösök szívének megnyílását. Ő azért jött, hogy megnyerje őket, „megkeresse és megtartsa, ami elveszett”.

Krisztus Jézus magatartása éles ellentétben állt az akkori idők vallásoskodó (törvényeskedő) felfogásával. — A farizeusokból a felfuvalkodottság beszélt. Elvakultak büzségük miatt annyira, hogy tökéleteseknek tartották magukat, ezért méltóságukon alulnak vélték szobaállni bűnösökkel, és meglátni az eseteket. — Megszólalt bennük a féltékenység is, mert látták, hogy a bűnösök ragaszkodnak Jézushoz, őket pedig nem becsülik. Arra nem gondoltak, hogy az ellenséges magatartásnak ők maguk az okozói. Ők nem ereszkedtek le, ők nem tartották érdemesnek — ítéleten kívül másképpen — foglalkozni a vétkezőkkel. Most

mint néma szemrehányás nehezedett rájuk Jézus eljárása a bűnösökkel. Ezt akarták elnyomni, amikor az Urat kritizáló megjegyzéseket tettek. — Ilyen ellenállás ott fejlődik ki, ahol a jobbik „én” tudja, hogy a másiknak igaza van, hogy az a magatartás helyes, az cselekszik jól és neki, illetve nekik is hasonlóan kellene cselekedniük. Azért, hogy ezzel a figyelmeztető és vádoló hanggal ne kelljen foglalkozniuk, az elégedetlenség és bírálat lármájába fojtják mozduló lelkiismeretüket.

Nem tapasztaltuk-e magunkon? Nem észleltük-e alkalmaint embertársaink magatartásán ezt a farizeusi magaviseletet, amikor mások evangéliumi magatartása vagy cselekedete megítélte? Amikor alázatosan kellett volna fogadnunk a Krisztus példája szerinti magatartást, nem kerekedett-e felül önünk rátartisága, „pozíciánk adta nagyságunk”, vagy vallásos gögünk?

Az önhitt emberek beképzeltségük terhével legalább annyira ráutaltak Jézus megértő szeretetére, mint az általuk megbélyegzett bűnösök. Azonban az utóbbiakhoz több a remény, mert Krisztus szeretetének közvetlensége megnyeri őket, míg az önteltségben és hamis életszentségben élőkhöz Isten szeretete nem tud közel jutni. A maga szemében igaz emberhez kevés a remény.

A gyülekezeti életben tapasztalhattuk, hogy a bűnösségének tudatára eljutott ember jó anyag Isten átfarmáló kezében, az ő igaz pedig ellenáll Isten igéjének. Terhelt természete miatt mást nem is tehet!

A farizeusok rosszindulatú kötekedése nem tartotta vissza Jézust attól, hogy tovább járja a megváltás üdvét hozó útját. A bűnösöket nem csak hívta és vonzotta a szeretete, hanem egyenlőleg is foglalkozott velük, befogadta őket, velük együtt evett. Megadta nekik, amit tőle reméltek. A farizeusok azt nem tudták megérteni, hogy Krisztus nem csupán külsőleg leült asztalhoz a bűnösökkel, hanem bizalmas beszélgetésbe elegyedett velük. Bensőleg is befogadta őket. Megnyitotta előttük megértő és megbocsátó szívét. Szeretetének ajándékaival megerősítette megfáradt lelküket, hogy ezután tiszta és nemes életúton járjanak. A megtérni akaró bűnösök ezt megértették és élt bennük az a tudat, hogy Krisztus önzetlenül a javukat akarja és jövő jó életüket (üdvüket) munkálja.

Ha az Isten kegyelmének munkája nyomán az evangélium szolgálatában állunk, figyeljünk az útra, amelyen Jézus előttünk járt. Figyeljünk cselekedeteire, hogy hasonlóképpen tehessünk. Farizeusi zúgolódástól, öngazságtól, szeretetlen ítélgetéstől, törvényeskedéstől csak úgy lehetünk szabadok, ha Jézus számunkra valóban Út, Igazság és Élet.